

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2019. április

200 Ft

Ferenc pápa szerdai katekézise a Miatyánkról

„Engedd el adósságainkat”

Április 10-én a Szentatya folytatta a Miatyánk imáról szóló katekézissorozatot. Az Úr imájának „Bocsásd meg vétkeinket” mondatáról elmélkedett, amelyben azt kérjük, hogy az Úr engedje el adósságainkat, tartozásainkat, vétkeinket, amint mi is elengedjük embertársainkét.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok! Nincs túl szép napunk, de azért ugyanúgy jó napot kívánok!

Miután kértük Istentől a mindennapi kenyeret, a Miatyánk ima a többi emberhez

fűződő kapcsolataink területére tér át. Jézus azt tanítja, hogy így kérjük az Atyát: „Engedd el adósságainkat, amint mi is elengedjük a mi adósainkét” (Mt 6,12). Ahogyan szükségünk van kenyérre, úgy szükségünk van megbocsátásra is. Mégpedig mindennap.

Az imádkozó keresztény mindenekelőtt azt kéri Istentől, hogy engedje el az adósságait, vagyis a bűneit, a rossz dolgokat, amelyeket elkövetett. Ez minden ima első igazsága: ha hibátlan emberek lennénk, ha kristálytiszt szentek lennénk, akik az erkölcsös élet útjáról

sosem térnek le, akkor is mindig gyermekek maradunk, akik mindent az Atyának köszönhetünk.

Mi a legveszélyesebb magatartásforma a keresztény életben? A gőg. Annak az embernek a magatartása, aki úgy áll Isten elé, hogy azt hiszi, mindig rendezve vannak számlái Istennel. A gőgös azt hiszi, hogy életében minden a helyén van. Mint a példabeszédbeli farizeus, aki azt hiszi magáról a templomban, hogy imádkozik, pedig igazából csak dicsekszik Isten előtt: „Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok

olyan, mint a többi ember” (Lk 18,11). Aki magát tökéletesnek gondolja, aki kritizálja a többieket, az gőgös. Egyikünk sem tökéletes, senki sem!

Ezzel szemben a vámszedő, a templom hátuljában, egy mindenki által megvetett bűnös, megáll a templom küszöbénél, nem érzi magát méltónak arra, hogy belépjen, és Isten irgalmára bízza magát. Jézus pedig megjegyzi: „Ez, a másikkal elmentésben, megigazulva ment haza” (Lk 18,14), vagyis megbocsátást nyerve, megmentve. Miért? Mert nem volt gőgös, mert elismerte korlátait és bűneit.

Vannak bűnök, amelyek látszanak, és vannak bűnök, amelyek nem látszanak. Vannak szembevető bűnök, amelyek zajt keltenek, de vannak alattomos bűnök is, amelyek szívünkbe telepednek anélkül, hogy észrevennénk. Ezek közül a legsúlyosabb a gőg, amely a legbuzgóbb vallásos embereket is megfertőzheti. Volt egyszer egy híres apácakolostor, az 1600-1700-as években, a janzenizmus korában: tökélyre vitték a tökéletességet, azt mondták róluk, hogy tiszták, mint az angyalok, de gőgösek, mint az ördögök. Mennyire visszatetsző! A bűn megosztja a közösséget, a bűn elhitei velünk, hogy különbek vagyunk másoknál, elhitei velünk, hogy Istenhez vagyunk hasonlóak.

Isten színe előtt viszont mindnyáján bűnösök vagyunk, és van okunk a mellünket verni – mindnyájunknak! –, mint az a vámszedő a templomban. Első levelében Szent János azt írja: „Ha azt mondjuk, hogy bűnt-

lenek vagyunk, becsapjuk magunkat, és nincs meg bennünk az igazság” (1Jn 1,8). Ha be akarod csapni magadat, mondd csak, hogy nincs bűnöd: így becsapod magad!

Elsősorban azért vagyunk adósak, mert oly sok mindent kaptunk ebben az életben: léte, apát és anyát, barátságot, a teremtett világ csodáit... Bár mindnyájunkkal előfordul, hogy nehéz időszakokon kell átmenünk, mégis mindig emlékeznünk kell arra, hogy az élet kegyelem, olyan csoda, amelyet Isten a semmiből hozott létre.

Másodsorban azért vagyunk adósak, mert, ha sikerül is szeretnünk, arra egyikünk sem a saját erejéből képes. Az igazi szeretet az, amikor képesek vagyunk szeretni, de Isten kegyelméből. Egyikünk sem a saját fényétől ragyog.

Létezik egy jelenség, amelyet az ókori teológusok úgy hívtak: „mysterium lunae” – a hold misztériuma. De ez nemcsak az Egyház valóságát jellemzi, hanem ott működik mindannyiunk élettörténetében. Mit jelent a „mysterium lunae”? Azt, hogy az Egyház olyan, mint a hold, nincs saját fénye: a nap fényét tükrözi vissza. Nekünk sincs saját fényünk: a fény, amink van, Isten kegyelmének, Isten fényének a tükröződése.

Ha szeretsz, az azért lehetséges, mert volt valaki, rajtad kívül, aki rád mosolygott, amikor cse-csemő voltál, és megtanított visszamosolyogni. Ha szeretsz, az azért lehetséges, mert volt valaki melletted, aki felébresztette benned a szeretet képességét, aki megértette veled, hogy a lét értelme a szeretet.

Hallgassuk meg egy olyan ember történetét, aki hibázott: egy rabét, egy elítéltét, egy kábítószerfüggőt... sok embert ismerünk, aki hibázott az életben. Nem érintve a felelősséget, amely mindig személyes, időnként tedd fel magadnak a kérdést: ki hibáztatható az ő elrontott életéért? Egyedül a lelkiismerete, vagy az a gyűlölet- és elhagyatottságtörténet, amelyet ki-kí maga mögött cipel? Ez a hold misztériuma: mindenekelőtt azért szeretünk, mert bennünket is szerettek, azért bocsátunk meg, mert nekünk is megbocsátottak. Ha valakit nem világít meg a nap fénye, az fagyos lesz, mint a téli talaj.

Hogyan ne ismernénk fel a bennünket megelőző szeretetláncban Isten szeretetének gondviselő jelenlétét is? Egyikünk sem szereti Istent annyira, amennyire ő szeret bennünket. Elég egy feszület elé állnunk, hogy lássuk az aránybeli különbséget. Ő mindig is előbb szerett és előbb szeret minket!

Így imádkozzunk hát: Add, Urunk, hogy aki legszentebb közöttünk, az is mindig érezze, hogy a te adósod! Mennyei Atyánk, légy irgalmas mindannyiunkhoz!

Magyar Kurír

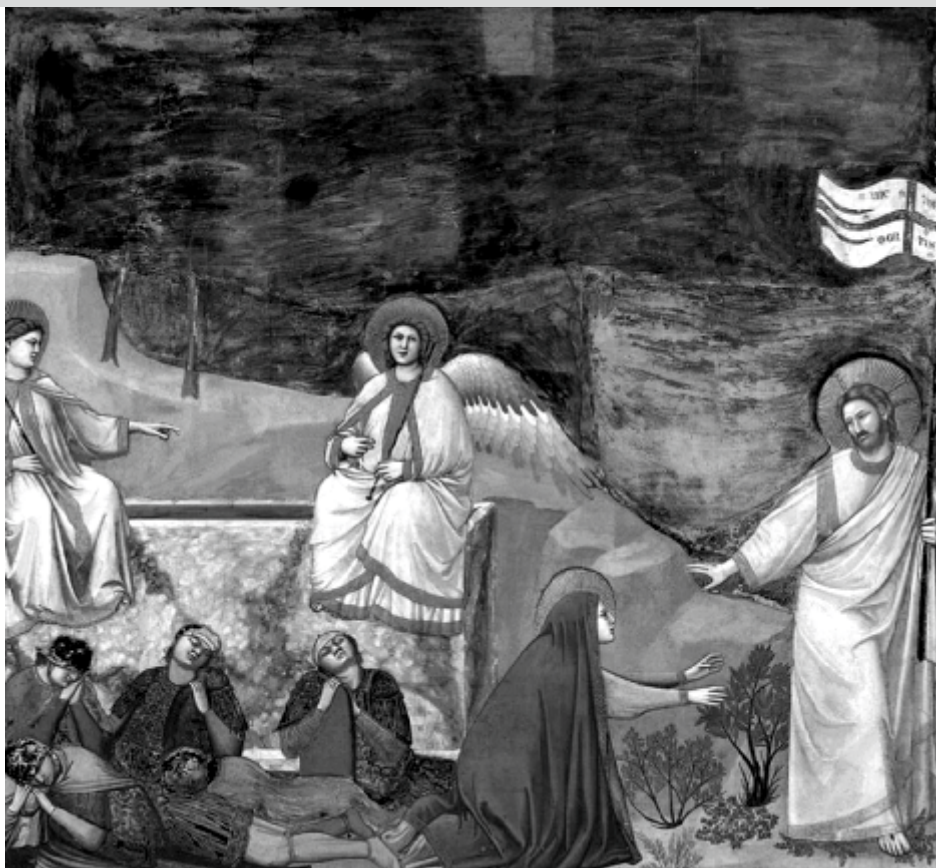
Varga László kaposvári megyéspüspök húsvéti gondolatai

Várakozás és remény

Az ünnephez kapcsolódóan ajándékuul szeretnék megfogalmazni néhány gondolatot a várakozásról és a reményről. Mert ez jellemezte Jézus barátait, tanítványait, a Szűzanyát, Máriát és mindazokat, akik ismerték a megfeszített Krisztust és kapcsolatban álltak vele.

Nagycsütörtökön éjszaka és nagypénteken a tanítványok minden reményét keresztre feszítették. Minden szertefoszlott. Nem ezért indultak el, nem ezért hagyták ott a hálót és a családjukat, nem ezért követtek Jézust, hanem valami mást reméltek: békét, biztonságot, talán sikert is, hiszen Jézus sikeresnek tűnt: olyan hatalma volt, aminek a természet erői is engedelmeskedtek. Ha megszólalt, hatalommal beszélt, s a tömegek tódultak hozzá és hallgatták. Hatalma volt a betegségek és a démonok fölött és minden természeti jelenség fölött, ezért követői azt remélték, vele sikeresek lesznek. Amikor aztán Jézus nemcsak, hogy nem védte meg magát, de másoknak sem engedte, hogy megvédjék, amikor letartóztatták, megkínozták és keresztre feszítették, s az emberek látták, hogy meghalt, minden reményük szertefoszlott.

Mégis várakoztak. Lehet, hogy csodára vártak, de az is lehet, hogy eszükbe jutott Jézus néhány kijelentése, amit a feltá-

madásról mondott. S kezdett ébredezni bennük a remény.

Ám amikor ilyen hatalmas sokk éri az embert, akkor türelmetlen, kapkod, kezébe akarja venni az irányítást, és különösen viselkedik. Ez jellemezte a tanítványokat is. Valószínűleg megosztottság volt közöttük, hiszen tudjuk, hogy vasárnap ketten hazaindulnak a falujukba, nem bírják tovább a várakozást. Az asszonyok is türelmetlenek, szeretnének minél előbb odamenni a sírhoz.

Amikor nem teljesedik be a reményünk, amikor csalódunk Istenben, önmagunkban, az imádságainkban vagy másokban, akkor valamit tenni kell.

Hogyan várakozott a Szűzanya? Ő nem rohan a sírhoz, nem türelmetlen. Ő hisz. Pedig nem is látta, hogy üres a sír, azt a többiek látták. Benne azonban mindvégig élt a remény, a feltámadás reménye. Hitt abban, amit Jézus mondott, és ezt a hitet nem tudta összetörni sem nagycsütörtök éjszakája, sem nagypéntek. Ő tudta, hogy Jézus föl fog támadni. Ez volt a reménye. És ezért nem esett kétségbe.

S hogyan várakozunk mi? Hiszen mindannyian várunk valamire. Várakozunk és vágyakozunk. Mi jellemez minket, amikor nem teljesednek a vá-

gyaink? Amikor a várakozásunk kínos, mert Isten hallgat, és nem válaszol az imáinkra, az adományainkra, a felajánlásainkra, az elégtételeinkre, amikor kicsúszik a kezünk közül az irányítás? Tudunk-e reménnyel várakozni? Azzal a reménnyel, amely mindannyiunké: a föltámadás reményével.

Ne gondoljuk, hogy ez távoli remény. Ne gondoljuk, hogy csak Krisztus második eljövetele után – amiről semmit sem tudunk, mert nem árulta el, mikor lesz –, hogy majd akkor teljesedik be a remény. Történt velünk valami, ami alátámasztja a reményünket, s ami miatt ugyanazzal a reménnyel várakozhatunk, mint a Szűzanya. Mert meghaltunk és föltámadtunk.

Húsvétkor az Egyház ezt a halált és föltámadást is ünnepli: a keresztségünket. Amikor megkeresztelkedtünk, akkor mi már meghaltunk, s új és örök életet

kaptunk.

Ezért megingathatatlan a reményünk. Mert a feltámadt Krisztusban történik az életünk. Vagyis biztos, hogy Isten lépni fog. Biztos, hogy Isten feltámaszt – itt és most. Biztos, hogy valóra váltja az ígéretét mindannyiunk számára. Mi meghaltunk és föltámadtunk. Ennek a föltámadásnak szinte naponta a tanúi lehetünk. Amikor feladjuk végre az önzésünket, akkor föltámadunk, és tele lesz a szívünk örömmel. Amikor lemondunk végre arról, hogy állandóan a másikat vádoljuk, azonnal föltámadunk. Amikor abbahagyjuk a veszekedést, a szüntelen öniságolást, föltámadunk. Amikor bocsánatot kérünk, mert beláttuk, hogy bűnösök vagyunk, újra ott a húsvét az életünkben. És amikor megbocsátunk az ellenünk vétőknek, saját személyes húsvétunkat is ünnepeljük. Mi vagyunk a feltámadók. Egészen

addig, amíg Krisztus el nem jön újra.

A mi reményünk ajándékként már itt van. Az igazi reményünk, hogy részesedünk Isten dicsőségében – ez a feltámadás reménye. S ez már megtörtént, amikor megkeresztelkedtünk, és az életünk Jézus Krisztussal el lett rejtve Istenben. Már minden a miénk. Merünk hinni ebben? Hiszünk az ígéret beteljesedésében? Hiszünk, mint Mária, abban, hogy fel fogunk támadni itt és most abból a várakozásból, amiben éppen vagyunk? A feltámadás ünnepe, húsvét, visszavisz bennünket a keresztségünk pillanatához.

Adjunk hálát földi életünk egyik legnagyobb eseményéért, a Krisztusban való halálunkért és feltámadásunkért, és mindennap engedjük megtörténni azt, ami már megtörtént a keresztségünkben!

Magyar Kurír

Üzenet Medjugorjából

A Szűzanya üzenete 2019. április 2-án Mirjana Soldo látnok által

„Drága gyermekek, mint édesanya, aki ismeri gyermekeit, tudom, hogy Fiam után vágyakoztok. Tudom, hogy az igazságra, a békére vágytok, arra, ami tiszta és nem képmutató. Ezért én, mint édesanya, Isten szeretetével fordulok hozzátok és hívlak benneteket, hogy tiszta és nyitott szívvel imádkozva ismerjétek fel magatokban Fiamat – az Ő szeretetét, az Ő irgalmas szívét. Fiam mindenben látta a szépet. A jót keresi minden lélekben, az apró, elrejtett jót is, hogy megbocsáthassa a rosszat. Ezért, gyermekeim, szeretetem apostolai arra hívlak benneteket, hogy imádjátok őt, szüntelenül adjátok hálát neki, és legyetek hozzá méltók. Mert Ő isteni szavakkal beszélt hozzátok, Isten szavaival, az igékkel, amelyek mindenkire, és mindörökké szólnak. Ezért, gyermekeim örömben, derűsen, egységben és kölcsönös szeretetben éljétek. Ez az, amire szükségetek van a mai világban. Így lesztek szeretetem apostolai. Így fogtok igaz módon tanúságot tenni Fiamról. Köszönöm nektek.”

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögj értünk és az egész világért!

Máriaremetei Egyházközség honlapja

Galgóczy Erzsébet (1905-1962)

– a XX. század magyar stigmatizáltja

Tekintettel a közelgő plébániai zárándoklatra (2019. május 1.), az alábbiakban Galgóczy Erzsébet, a XX. század nagy magyar hitvallójának, engesztelőjének rövid életrajzát közöljük.

Az Oltáriszentség kimentése

Galgóczy Erzsébet, Krisztus fehér vértanúja 1905. június 27-én Szolnokon született 10. gyermekként egy tizenegy gyermekes családban. A felnőtt kort csak négy gyermek érte meg. Szülei mélyen vallásos, egyszerű emberek voltak. Mindig nagyon beteges kislány volt, gyermekkorában balesetek is érték. Elemi iskoláit alig tudta emiatt elvégezni. Elsőáldozó is csak negyedik korában lehetett a sok hiányzás miatt. Ettől kezdve napi áldozó lett. Jézus és a Szűzanya iránti szeretetét és odaadását édesanyjának köszönheti, aki még születése előtt felajánlotta Jézusnak és a Szűzanyának. 1919-ben az országot érő román támadás során a román csapatok a Tisza folyó felől Szolnok városát lőtték.

A Zagyva folyó mellett álló szolnoki Vártemplomból – mely akkor kétfrontos ágyútűz alatt volt – kimentette a monstranciát és az Oltáriszentséget a cibóriumban. A megáradt Zagyvát átúszva, a fejére és vállára kötve mentette meg a DRÁGA TERHET. Már ekkor vértanúságra vágyott, szeretne volna életét áldozni Krisztusért. Ekkor még csak tizennégy éves volt. Megtette, amit az akkori helyzetben egyetlen felnőtt sem mert megtenni. Ezért a hőstettéért nagy árat fizetett.

A betegségek. A Szűzanya és Jézus megjelenése Erzsébetnél.

1920. március 12-én kerül beteges ágyba és ettől kezdve – ritka kivételtől eltekintve – élete végéig fel sem kel betegágából. Negyvenkét évet súlyos testi és lelki szenvedésekben, ágyban fekvéssel él át, de nem egyedül és elhagyatva. Betegségeit, szenvedéseit kereszthordozásként – vívódások után – felajánlja a hazáért és a lelkek mentéséért. *(Betegségei: skarlát – és ennek szövődményeként – vesebaj,*

súlyos égési sérülés, angolkór, majd a tüdőgyulladás következményeként fellépő TBC. A roncsoló TBC a tüdőről áttevődik a belekre majd a csontokra. Állandó lázas állapot – sokszor 42 °C felett – mellette megjelennek a degeneratív mozgásszervi elváltozások, a szív és keringési rendszeri betegségek. Rendelkezik a mások betegségének „átvállalására” való képességgel. Járni alig, illetve egyáltalán nem képes.)

Az 1929-es év július elején jelenik meg nála először – kezdetben nem ismeri fel – a Szűzanya, a „Szép Hölgy” alakjában és ettől fogva élete végéig majd minden nap. A Szűzanya részt vállal ápolásából, gyakran megáldoztatja, sőt időnként maga Jézus is áldoztatja. 1929 nagybőjtjében jelennek meg – időszakosan eltűnve – kezén és lábán, oldalán Krisztus sebhelyei. Karácsony éjszakáján pedig a töviskoronát kapja homlokára és fejére. Ettől kezdve haláláig hetente – pénteki napokon – átéli Jézus kínszenvedését. Együtt hordozza Vele a terheket, lelkeket mentve, engesztelve.

Az engesztelő fehér vértanú életszentsége

Magát teljesen felajánlva Jézusnak és a Szűzanyának magyar nemzetünk bűneiért engesztelt, így élte betegágában hihetetlen mélységű testi- és lelki szenvedéssel teli életét haláláig. Napról napra vált Krisztus fehér vértanújává. Életútja párját ritkító misztika. A Szűzanya kérésére REJTETT-SÉGBEN ÉLTE LE ENGESZTELŐ ÉLETÉT. Halála óta több, mint 50 év telt el, és kevesen tudnak róla. Szent Pió atya – a kortársa – megemlékezett róla. Egy alkalommal magyar zárándokok keresték fel, akiket így fogadott: „Minek jönnek

maguk ide Magyarországról? Van maguknak is stigmatizáltjuk: Galgóczy Erzsébet.”

Papok, szerzetesek és világi segítők kísérték életútján, akik tanúságot tettek mellette. 1934-ben akkori lelkivezetője, P. Oberten Odilo József ferences szerzetes (1892-1973) Rómában a Főgenerális atyával együtt beszélt XI. Piusz pápának (pontifikátus: 1922-1939) Galgóczy Erzsébetről. XI. Piusz akkor ezt mondotta: „Isten a műveit csodálatos úton tudja megvalósítani, ha azokat valóban Ő akarja.” 1944-ben átélte Szolnok ostromát. A II. világháborút követő kommunista, ateista, egyházüldöző környezetben a vádak, meg nem értések, egyházi vizsgálatok csak súlyosbították szenvedéseit. Személye sokaknak jelentett megerősítést és lelki támogatást. 1945-1962 között Ft. Doroszlai Kálmán plébános gondoskodott róla, miközben a lelkivezetője volt. Ránk maradt naplói, versei, költészete, misztikus álmai, lelkigyakorlatos elmélkedései szép örökségünk. Neve Európa több országában ismert (pl. Ausztria, Franciaország, Lengyelország, Németország).

Földi életútját Máriaremetén fejezte be 1962. március 27-én. Életszentségét több kortársa felismerte. Halálakor rózsákkal töltötte be a szobát. Tisztelői később is érezték a rendkívüli mennyei

illatot a budapesti Farkasréti temetőben lévő sírjánál. A temetői nyilvántartásban neve mellett a „szentéletű” jelző áll.

A Boldogságos Szűz szavai Galgóczy Erzsébethez 1946 augusztus 30-án:

„Halálod után kinyilatkoztatja és megmutatja az Úr Jézus, hogy valóban az Ő eszköze voltál, és engesztelő áldozata. És én megmutatom, hogy az enyém voltál és az Úr Jézus leghatalmasabb akaratából történt és fog történni minden. Nagy szándékainak megvalósításához téged használt és környezetet eszköznek.”

IMA GALGÓCZY ERZSÉBET megismerésért, boldoggá avatásáért

Mindenható Istenünk! Hálát adunk Neked Galgóczy Erzsébet engesztelő életéért. Ő már 14 éves korában életét szerette volna áldozni Krisztusért. 42 éven át ágyhoz kötötte szenvedett, lelkeket mentett, engesztelt magyar hazánk bűneiért. Úr Jézus, Te Szeplőtelen Édesanyád gondoskodására bízad, megváltói Szent Sebeiddel tüntetted ki. Alázattal kérünk add, hogy rejtett életét minél többen megismerhessük, közbenjárónk legyen szükségünkben, boldogjaink között tisztelhessek Isten egész népe javára, a Szentháromság dicsőségére. Ámen.

Galgóczy Erzsébet: A kereszt

Az élet szenvedés – lélek üdvéért,
Mennyország a győzelem – itt kapjuk a babért.
A szenvedés az Úr Jézushoz vezet – kitartóké az út,
Ki bűnben elesik – az a pokolba jut.
Fontold meg ezt lelkem jól, hogy eszköz életed,
Oly eszköz – melyet ha jól használsz a célt el is érheted.
A győzelemnek fegyverét könnyelműen el ne vedsd...
A győzelemnek fegyvere a megszentelt Kereszt.
Hogyha csüggedés lep el – ha kínoz a nyomor,
Lelkemben a szenvedés mint a láva forr,
Ha majd mindenki megun, megvet,
Még akkor is törj egyre fölfelé,
A szenvedés érdemed lesz – s áldás Istené.
Gondolj arra, hogy szenvedésed még nem is szenvedés,
Az Úr Jézus nem ennyit szenvedett,
Gúnyolódóiért is imádkozott – a latrok között a Golgota felett.

Szenvedsz?... Oh tudd meg lelkem
Semmi ideig tart ez a szenvedés,
Csak oda-túl ne érjen gyötrem,
Hol balzsamul – egy öröklét kevés.
Tűrsz?... Oh, ha tűrni tudsz, ha tűrni megtanulnál,
Úgy nem lehetnél már itt boldogtalan,
Mert könnyű tűrni itt a földön – hol múltó a lét
S reményeimnek égi tárgya van – s jutalma az ég!
Tűrj hát szívesen, tűrj az Úr Jézusért
S ne alkudozz – mert aki Őt igazán szereti,
Hívó szavát azonnal – s készséggel követi.
A győzelemnek fegyverét lelkem – könnyelműen el ne vedsd,
Boldoggá úgy sem tesz soha – semmi más,
Mint a megszentelt Kereszt!

(Szolnok, 1932. szeptember 9.)

P. Kercza Csaba Asztrik OFM cikkének folytatása

Mindszenty bíboros korának lelakiségéről

EGYHÁZI HIERARCHIA LELKI TARTALMÁNAK ÚJRAFELFEDEZÉSE A SZENVEDÉS ERŐTERÉBEN

A cikkben szereplő teológiai adatok XVI. Benedek pápa Végidő c. könyvéből valók

Az élettörténet és a lelakiség elválaszthatatlanok egymástól. Kölcsönhatásban vannak egymással, melyben Isten a kezdeményező. Ez a kölcsönhatás alapvetően titok. Az evangéliumba foglalt Jézus és Mária életszentségmintái alapján alkothatunk róla fogalmat. A férfi és a női életszentség eszményei ők. De János apostol és Mária Magdolna tanítvány is az életszentség két útja: az Istenben való megőrzés, valamint a megszállottságból való megtérés. Az Isten és az Egyház mérlegén mindkettő lényegileg vértanúság. A két eszmény és a két életút a katolikus ember lelakiségének kerete. A lelakiség végső soron az életszentségre való törekvéssel egylényegű.

MI A LELAKISÉG? HOGYAN MÉRLEGELI A BOLDOGGÁAVATÁS A JELÖLT LELAKISÉGÉT, ÉLETSZENTSÉGÉT?

Lelakiség: Konkréten egy ember lelakiségről – főleg Mindszenty bíboros lelakiségéről – írni az egyik legnagyobb körütekintést igénylő feladat. A lelakiség az ember nehezen meghatározható valósága, ami sok - a gondviselés által megengedett vagy akart - hatásra folyamatosan változik, ugyanakkor sok viszonyulás mozgatórugója is. A lelakiség formálja az ember gondolkodásvilágát és további viszonyulásait, de ugyanakkor a lelakiségre visszahatnak a kapcsolatok is. A lelakiség egy egész életet foglal magába. Az ember erkölcsi döntései hátterében folyamatosan jelen van, de azok hatást is gyakorolnak rá. A lelakiség olyan, mint a lelkiismeret, a jócselekedetektől nemesedik, a rossz döntésektől silányabb lesz. A szentgyónásban gyógyulást nyer, a szentáldozásban erőre kap, az élethivatásban pályára áll. Ezért a lelakiség csak közelítő becsléssel választható fel, s vele kapcsolatban – mint mindig külső szemlélők – fenntartjuk a tévedés jogát. A szív titkait egyedül Isten ismeri.

A boldoggá- és szenté avatás hosszú folyamat és mindig a bizonyítható tényekre, befolyásolatlan dokumentumokra alapoz. A körütekintő kutatás, mellyel a boldoggá avatás előkészítése zajlik, szinte felülmúlja a bűncselekmények kriminológiai feltárásának alaposságát, nem kevésszer igénybe véve annak eszközeit, eredményeit. Ide tartozik továbbá a pszichológiai értékelések sora is, ami egészen a cselekvés indítékáig merül alá, hogy feltárják és értékelhetővé tegyék a krisztusi jelölt (kandidátus) kondícióit és az azzal való gazdálkodását, azaz erényeit. Nem hibátlanságot vagy bűntelenséget keresnek a vizsgálat folyamán, hanem a hőiesen gyakorolt erényeket, a kegyelem tényeit. Azokat a kegyelmi cselekedeteket, melyeket a boldoggá avatandó személy alkalmatlansága, képességhiánya, vagy történelmi lehetetlenségei ellenére is kivitelezett. A folyamatban jelentős szerepe van

– a népi elnevezésből ismert – „ördög ügyvédjének”, azaz az advocatus diaboli-nak, az „ügyésznek”. Az ő feladata, hogy az advocatus Dei (a szentté avatás előmozdítója) ellen minden követ megmozgasson a jelölt érdemtelenségének bizonyítására.

Minden egyes ember lelkisége alapvető vonásokkal rendelkezik, amit kultúrája, környezete, példaképei, összes meghatározottságai szabnak meg. Ezt az alapvető jellemet a jó Isten a maga akarta szerint az evangéliummal való szoros együttműködésben fejleszti, ahogy a mag is a földbe vetve elhal és utána termést hoz (vö. Jn 12, 24). E halál valódi én-zsugorodás és Krisztus-kiteljesedés a személyiségben. Vö.: „Neki növekednie kell, nekem kisebbednem.” Jn 3,30. A termés pedig kettős: erény és érdem. Az erény=begyakorolt jócselekedet, az érdem=erkölcsi kiválóság, ami alapján jutalmazható a lélek. Jézus mindezek mellett figyelmeztet: „Aki többet kapott, attól többet kérnek számon.” (Lk 12,48)

MINDSZENTY KATOLIKUS ÉLETSZENTSÉG ESMÉNYE A XIX-XX. SZÁZAD KÖZÉP-EURÓPÁJÁBAN

A „természetfeletti remény” és a „politikai remény” összeolvadása és megkülönböztetése

Az életszentségről alkotott általános egyházi felfogás a XIX-XX. század fordulóján megerősödő liberális eszmék révén megrendült. A hagyományos életkeretek és az abban megélt életszentségminta az 1890-es évektől már nem volt mindenki részéről egyöntetűen elfogadható, megélhető. A barokk, javarészt falusi életvitelbe ágyazott, szinte kizárólag a klérusban elérhető életszentségmodell a tömegek városiasodásával és általános iskolázottságával módosult és új összefüggéseket hozott létre. Erre az új helyzetre értelemszerűen még nem volt kidolgozott életszentség-terv az Egyházban.

Az írás-olvasás általános elterjedésével nem csak a Biblia és egyházi írások lettek elérhetővé, de más nem kívánt ismeretek és ideológiák (mellé-beszéd) terjesztésére is széles körben lehetőség nyílt. Az újságokkal a bűnös kíváncsiság, de az őszinte érdeklődés, a lakóhelytől távol eső eseményekről alkotott vélemény is új fokozatba került. Valamikép-

pen egy új, erősebb mágneses hír-tér vette körül az emberek értelmi, de lelki életét is.

Az urbanizáció és iparosodás összetett jelensége – *amit hosszú folyamat készített elő* – Mindszenty fiatal korában, a Királyi Magyarországon az ipari forradalom és a kommunizmus bolsevik uralomra jutásának előkészítésének idejére esett. *(A teljes történelmi folyamat lépései a következők: Galilei konvergencia tétele, majd a mechanikai-, technikai-, technológiai-, gazdasági-, ipari-, szociológiai-, jogi-, és mára a magánjogi-forradalomsorozat; közelmúlttól folytatva: pénzügyi-, gender-ideológiai-, nanotechnológiai-, bio-mechanikai-, gén-eugenetikai-, génszerkezeti forradalmak sora. NB! A közeli jövőbe tekintve, ez az utolsó állomás a folyamat spirális körforgássá alakítását sejteti, beleértve a leigázás, a rabszolgatartás megannyi új lehetőségét! Pl.: 5G)*

A közeli jövőből visszakanyarodva az első világháború idejére azt látjuk, hogy az első világégés magával hozta a keresztény életértékek kiüresedését és összeomlását. Továbbá a hit, a remény és a szeretet erényeinek megingását, a hozzájuk fűződő viszony szétesését. A hagyományos felfogású természetfeletti, katolikus remény, a nagy háborút követően társadalmi kataklizmát szenvedett. A háborútól remélt eredmények (*győzelem, függetlenség, szabadság, felmagasztosulás*) helyet gyászos pusztaság. A hatalmas embervesztés a határok és nemzetek igazságtalan szétszabdálása, a csonka családok és a férfikéz nélkül maradt gazdaságok pusztulása, a nők elférfiasodása, mind-mind egy új heroikus értelmezésbe torkolltak. Eközben alig érzékelhető módon végbement a keresztény életeszmeny átkeretezése erőszakos bolsevik, majd a nemzetiszocialista ideológiával történő megfertőzése. E folyamat mellett a kinyilatkoztatott hit teológiai olvasata is megváltozott az európai kontinensen.

Az első világégés után a hitet immár a remény irányából, a reményt pedig az életért vállalt aktivitás oldaláról újrafogalmazott eszmeként látták az emberek. Ez a téves felfogás gyökeresedett meg, ami azzal foglalkozhat össze, hogy a *remény emberi teljesítmény*; megfordítva: az emberi teljesítmény és eredmény bizonyítja a remény jelenlétét. Ezzel a remény, tehát már nem természetfeletti, isteni ajándékként jelent meg a katolikus tömegek

gondolkodásmódjában, hanem – *az örökkévalóságba vetett hittől elszakadva* – csak emberi teljesítménynek nézték.

Tovább víve a fenti gondolatot azt a téves következményt is igaznak vélte a kereszténység, hogy: „Ahol nincs teljesítmény, újrakezdés, életjelek, ott remény sincs.” Így minden irányból beszűkült a természetfeletti remény fogalma, érzése, hatása. A remény átalakulásával a hitből eltűnt a feltámadott Krisztus észlelése. A *politikai remény* valójában veszteség a *természetfeletti reménnyel* szemben, mert szent Pál figyelmeztet: „*Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámad a halottak közül, mint az elhunytak zsebéje.*” (1 Kor 19-20) Ebből világosan látszik, hogy nincs az a mesterkedés, csűrés csavarás, amivel a reményt erre a világra lehetne korlátozni. A remény – hogy így fogalmazzak – nem fog engedélyt kérni tőlünk, hogy az maradjon ami és hogy nem élhet benne csak az, aki elfogadja a reményt annak, ami, vagyis azt, hogy a remény az eljövendő, láthatatlan és örökkévaló világ előhírnöke és szerény jelenléte itt a földön.

A CSELEKVŐ ÉS TEHETETLEN EMBER REMÉNYE

A remény a cselekvő ember (*homo faber*) fokmérője lett. De megfordítva is divatos szlogenné vált: a nem-cselekvő ember haszontalan; nem lehet a remény embere. Igen, ez a mondat akkor lepleződik le, amikor valaki szenvedővé, evilági értelemben cselekvőképtelenné, költségessé, haszontalanná válik. Nos ekkor lehet-e még reménye akár neki, akár a környezetének? A tévedés azt sugallja, hogy nem. Ennek ellenére mégsem hátrál ki a tévedésből a cselekvő ember (*homo faber*), hanem előre tör, mert elviselhetetlen számára halál. Cselekedni akar. A halált kézbe akarja venni, hogy döntsön fölötte és úgy akarja legyőzni. De ez egy rendkívül torz válasszhoz vezetett a halál kultuszához. Ezt azért nevezte XVI. Benedek kultusznak és nem kultúrának, mert a kultuszban az ember valamiféle áldozatot hoz a céljaiért. Ez esetben a cél a halál kézbevétele, irányítása; az eszköz a programozott gyilkosság; az áldozat a szabadság és az örök élet feláldozása a cselekvőképesség oltárán. Ezt az erősz-

kos választ szülte Európában a liberalizmus, a kommunizmus és a nemzeti szocializmus. Elterjesztette: fogamzásgátlást, abortuszt, eugenetikát, eutanáziát; megannyi próbálkozást az élet elpusztítására azzal a halálos ideológiával társítva, hogy az ember méltóságához tartozik az önrendelkezési jog. (*Mindszenty ellenprédikációja 1974, angliai magyarok lelkipásztori látogatása alkalmával.*)

Csak nehezen akart kiderülni az igazság, ezzel a szörnyű ideológiával szemben. Sajnos a kereszténységen belül gyökeret vert. Alig derült ki róla, hogy Isten-ellenes. Annyira megfelelt az emberek evilági vágyának és várákozásának, hogy készséggel fordítottak hátat tömegek a feltámadás hitének abban a reményben, hogy majd megoldják az ember problémáját. Bár hivatalosan elítélésre kerültek e társadalmi-, és filozófiai tanok, mégis a legmélyebben éppen a kereszténységre tudott rátelepedni ez az anti-remény, ellen-hit, ön-szeretet. Új vallásként érkezett, mintegy a kereszténység alternatívájaként. Csak vallás akart lenni, Örökkévalóság, Isten és Megváltó és feltámadás nélkül. Groteszk módon természetesnek tüntette fel a bűnt. Azt állította, hogy a bűn méltó az emberhez, a bűn felvállalása az ember méltóságának teljessége, az ember pedig méltó a bűnhöz.

E tébolyult kijelentés – a maga kegyelmi vákuumában – ideológiailag átjárta a társadalmat. Az egykori téves érvelés ma is jelen van és pusztít a maga közönséges módján, mint a halál kultusza. Mindszenty felfelé ívelő pályáján a politikai remény mámorát átélte, kortársaival együtt. Lassan a szenvedés útján azonban rá kellett döbbsennie, hogy nem csak akkor értékes Krisztusnak és az Ő Egyházának, amikor *homo faber*, azaz cselekvő ember, hanem sokkal inkább akkor hozott százszoros termést, amikor szenvedő emberré vált. Élettörténetében előre haladva, tapasztalatról tapasztalatra megértette, hogy Mária Országa nem lehet egy triumfalista ünnepelés tárgya, mert az lényegileg Isten Országának hasonmása, aminek kártája a nyolc boldogság.

MINDSZENTY KATOLIKUS LELKISÉGÉT MEGALAPOZÓ LELKISÉGI IRÁNYZATOK

Természetesen nem csak a mai egyházi életben található meg a gazdag és sokrétű lelakiségi irányzat,

hanem Mindszenty papi és püspöki működése idején is jelen volt az Egyház számos közösség-alakító szándéka mögött.

Hogy csak néhányat említsünk: a KALOT, a KALÁSZ mozgalom, a politikai szintén a keresztény demokrácia törekvései. De a lelki irodalom nagyjai hatalmas, maradandó műveket alkottak a francia Tanquerey (1854-1932) aszketika-misztika gigászi opusza, Romano Guardini (1885-1968) a liturgia szelleméről szóló alapműve. Magyarországon a liturgia megújulásáért legtöbbet munkálkodó Szuzyogh Xavér (1895-1980) bencés atya Magyar-Latin miscellanea és a Parsch Piusz (1884-1954) nevével fémjelzett liturgikus megújulás. Továbbá a liturgia megismertetésére tett felsőoktatási törekvések, mint a Szent István Könyvek teológiai sorozat, vagy a széles körben elterjesztett és az ifjúsági lelkipásztorkodás apostolaként ismert Tóth Tihamér püspök (1889-1939) morális buzdításai (exortáció) A tiszta férfiúság. Aztán az egyházi zene újra alkotása a Szent vagy Uram c. népének gyűjtemény és a hozzá tartozó intézményi zenei misszió a cecilianizmus (1870-1950).

Az Egyházban a két világháború között hatalmas irodalmi fellendülés kezdődött, amit a második világhégés és az utána elhatalmasodó kommunizmus porig rombolt. A különféle, egymás mellett szépen viruló lelkiségi közösségek és felfogások abban látták munkálkodások eredőjét, hogy milyen lelkiséggel és milyen életvitellel lehet Isten tetszését elnyerni? Hogyan lehet az Üdvözítő Jézust vigasztalni? Milyen az az egyházi életet, ami Istennek tetszik, és a Szűzanyának kedves?

Mindszenty ezek közül szinte mindegyiknek az éllovasa volt. Környezetében, itt Zalaegerszegen, később Veszprémben, aztán egész Magyarországon, de az emigrációban is ezeket a szellemi irányokat és közösségeket buzdította, tisztította, erősítette.

Úgy tűnik, hogy maga számára leginkább a francia eredetiből fordított, 1932-ben megjelent A tökéletes élet c. aszketika és misztika könyvet tekintette a lelki élete és stílusa vezérfonalának. Ez az opusz a lelkiélet olyan szigorát és a voluntarista irány győzelmét hozta a lelki életről alkotott felfogásba, ami egy egész papi nemzedéket jelölt meg, és látott el egyházi stílussal, társadalmi magatartási normákkal.

Mindszenty a politikai remény éllovasa volt a rengeteg építkezésével, alapításával. Kényszerűen de észre kellett vennie, hogy nem mindenki gondolkodik a megújulásról úgy, hogy Mária Országát építi, amely Isten Országának hasonmása lenne. Ezzel a nemzeti büszkeségtudattal sokan igyekezett ellensúlyozni a valódi, természetfeletti remény hiányát. S csak lassan született meg újra a felismerés, hogy az evilági élet építése, gyarapítása nem maga a Remény, hanem legjobb esteben annak a jele.

A folytatás előtt előre bocsátok egy kockázatos sejtést, melynek helyes értelmezése rendkívül termékenyítőleg hatna kereszténységünkre, félreértése azonban bonyodalmakat eredményezhet. Véleményem szerint a vértanúság – az arra rendelt életében – nem csupán ajándék, hanem az üdvösségük utolsó esélye is. Mert minden embernek van tévedése, amit Isten készséggel kijavít. Pétert apostolt kiemelte a habok közül. Mindszenty bíboros reményre vonatkozó történelmi meghatározottságát is maga Isten vette kézbe, hogy a dicsőséges remény helyett az alázatos remény várakozására nevelje hű fiát. E csodájával tette őt hasonlónak a megfeszített Urához, Jézus Krisztushoz, aki maga a Remény.

„Christus vivit” - Krisztus él

– Bemutatták Ferenc pápa fiataloknak szóló apostoli buzdítását

Április 2-án bemutatták be a Vatikánban Ferenc pápa „Christus vivit” (Krisztus él) kezdetű, fiataloknak szóló apostoli buzdítását. Ferenc pápa levele a fiatalokhoz és Isten egész népéhez szól. A Szentatyát az októberi szinóduson elhangzott számos gondolat és beszélgetés ösztönözte a dokumentum írásakor, amelyet kilenc fejezetre osztott.

1. fejezet: Mit mond Isten Szava a fiataloknak?

A pápa az Ószövetségből vett példákkal kezdi apostoli buzdítását, és bemutatja, hogy egy olyan korban, amikor a fiatalokat nem igazán vették figyelembe, a Szentírás egyes szövegei kifejezik, hogy Isten másként tekint rájuk. Az Újszövetség alapján a Szentatya arra emlékeztet, hogy Jézus számára az életkor nem jelentett kiváltságokat, ugyanakkor nem gondolta azt, hogy egy fiatal kevesebbet érne vagy kisebb méltósággal rendelkezne, mint más ember.

2. fejezet: Jézus, az örökké fiatal

A pápa bemutatja az örökké fiatal Jézust mint egy olyan Egyház példaképét, amely maga is fiatal, amikor önmaga és különböző mer lenni. Elismeri, hogy az Egyház nem mindig vonzó és hatékony módon mutatja fel Jézust. Éppen ellenkezőleg, vannak olyan fiatalok, akik az Egyházat, Krisztus titokzatos testét ellenszenvesnek, zavarónak találják. Olyan Egyházat akarnak, ami meghallgat, nem pedig olyat, ami elítél.

3. fejezet: Ti vagytok Isten jelene

A fiatalok többek, mint a világ jövője. Segítik, hogy gazdagabbá váljon a világ: nem elégedettek a kész válaszokkal és az átlagos megoldásokkal. A pápa megvizsgálja a különböző társadalmi kihívásokat, mint a migráció, az emberek kihasználása, a szexualitás, a digitális világban zajló élet pozitív és negatív oldalai. Foglalkozik a gyermekek elleni visszaélések problémájával is. A fiatalok segítségével ez a sötét pillanat egy korszakalkotó reform lehetőségévé válhat.

4. fejezet: Fontos üzenet minden fiatalnak

Itt három nagy igazságra hívja fel a figyelmet. Az első: „Isten szeret téged” olyan szeretettel, amely inkább kiengesztelődés, mint tiltás, és inkább a jövő, mint a múlt miatt aggódik. A második: „Krisztus üdvözít téged” azáltal, hogy mindig megbocsát és vállán hordoz minket. A harmadik: „Krisztus él”, ez a felismerés segít, hogy felhagyjunk a panaszkodással, és a jövő felé tekintünk.

5. fejezet: A fiatalság útja

A pápa a „választás korának” nevezi a fiatalkort, és azt javasolja nekik, hogy ne féljenek kockáztatni és hibázni. Az ötödik fejezetben a Szentatya a közjóért cselekvés és a jelenben élés témáit tekinti át. Arra hívja a fiatalokat, hogy legyenek a változás főszereplői és bátor misszionáriusok.

6. fejezet: Gyökerekkel rendelkező fiatalok

Emlékezteti a fiatalokat, milyen fontos fenntartani a kapcsolatot az idősekkel. Ezáltal hasznát vehetik az idősebbek tapasztalatainak. Az idősek álmodnak, a fiatalok pedig látomásokat látnak. Ha a fiatalok tudnak kötődni az idősebbek álmaihoz, akkor bepillanthatnak a jövőbe.

7. fejezet: Ifjúságpasztoráció

A pápa szerint az ifjúságpasztoráció legyen rugalmas és egyben alkalom az együtt haladásra. A fiatalokat a „szeretet nyelvtana” érinti meg, nem az, ha prédikálnak nekik. Olyan új megközelítéseket kell kitalálni, amelyek kreatívak és merészek. A művészetek, a sport, a környezetvédelem a pozitív lelkipásztori tevékenység területei.

8. fejezet: Hívás

A hívásunkra válaszolni annyit jelent, hogy ápoljuk és fejlesztjük mindazt, ami mi vagyunk. Ez formát ölthet a szentségi házasságban, amelyben a szeretet szenvedélyes, és a szexualitásnak két célja van: szeretni és életet adni. A Szentatya továbbá ösztönzi a fiatalokat, hogy gondolkodjanak el a megszentelt élet hivatásán, és ne hagyják

figyelman kívül annak a lehetőségét, hogy Istennek szenteljék magukat.

9. fejezet: Megkülönböztetés

Az apostoli buzdítás utolsó fejezetében Ferenc pápa emlékeztet: a megkülönböztetés erénye nélkül könnyen a változó trendek prédájává válhatunk. A hivatás ajándék, amely igényeket is támaszt velünk szemben. Annak érdekében, hogy

élvezni tudjuk Isten ajándékait, késznek kell lennünk arra, hogy kockázatokat vállaljunk.

„Kedves fiatalok, örömteli reményem az, hogy végigfutjátok az előttetek álló versenyt, túlszárnyalva azokon, akik lassúak és félnek!” – zárja apostoli buzdítását Ferenc pápa.

Forrás: Vatikáni Rádió

Imádság

Húsvéti himnusz

Urunknak áldott napja ez,
szent fényességgel virradó,
világnak átkos vétkei
kiontott szent vér mossa le.

Maradj örökre, Jézusunk,
fényes húsvéti örömünk,
s kiket kegyelmed újraszült,
oszd meg dicsőséged velünk.

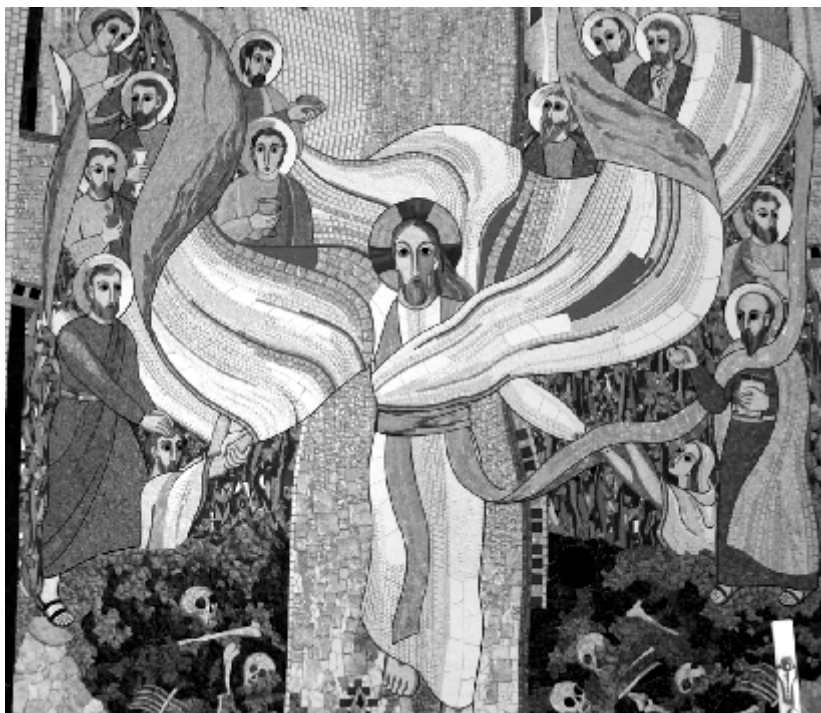
Dicsérünk, Jézus, szüntelen,
ki feltámadtál győztesen,
Atyának, Léleknek veled
most és örökre tisztelet. Ámen

Eltévedt ember hitre tér,
vakok szemében gyúl a fény;
s hogy irgalmat nyert a lator,
félelmünk immár megszűnik!

Ámulnak mind az angyalok
látván a bűnbánó latort,
ki bízva Krisztushoz kiált,
s mennyi üdvösséget élvezi.

Csodálandó nagy szent titok:
világnak bűnét elveszi,
s a testben járók vétkeit
eltörli Krisztus teste már.

Mi más lehetne nagyszerűbb?
Bűnt megbocsát az irgalom,
félelmet űz a szeretet,
s új életet hoz a halál.

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-18.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja

Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 200 Ft